

[Else Zeuthen.]

Jeg er endelig bange for vanskelighederne ved udvælgelsen af børnene ved overgang til læseegnede klasser og til realklasserne, idet jeg tror, at lærerne enten vil føle ansvaret meget tungt eller vil have svært ved at modstå forældres tryk, hvis de har et blødt hjerte. Og vil bedømmelsen ikke blive meget forskellig fra skole til skole? Ikke mindst ved overgangen til gymnasiet er udvælgelsen af den største betydning. Ofte under de nuværende forhold skifter klasserne lærer, og man bliver nødt til overvejende at lægge prøver gennem skoleåret til grund, men jeg ved, at disse prøver har en tilbøjelighed til at blive meget plag-somme for eleverne.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg er klar over, at vi sandsynligvis har for mange eksamener, sådan som forholdene er nu. Men jeg synes afgjort, at vi ifølge lovforslaget vil få for få, for det store flertal af såvel gymnasiaster som realister gør deres første erfaringer ved det grønne bord ved selve den afgørende eksamen. Det er faktisk synd for dem, at de ikke får lov til at øve sig lidt først. Livet er jo ikke særlig lunt eller blidt, og en lille smule hærdning på de højere skoletrin mener jeg kun kan være en fordel, f. eks. ved overgang til gymnasiet.

Jeg er klar over, at de af den højtærede undervisningsminister her fremsatte lovforslag er et forhandlingsgrundlag, og at han ønsker at nå frem til bred enighed. Når jeg derfor er kommet med disse betragtninger, er det for ved den kompromisløsning, som sikkert politisk bliver nødvendig, at fremme enhver tendens til ændring i retning af de synspunkter, jeg har givet udtryk for. Jeg ved endvidere, at opfattelsen i skolespørgsmålet ude i befolkningen ikke følger partilinjerne, og det er heller ikke tilfældet med vort parti. Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at min partifælle det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp kan give tilslutning til, hvad jeg her har sagt, og at det ærede medlem hr. Lannung gerne ser en kompromisløsning,

der tillader at bevare en ordening i byerne, som er nærmere det nuværende system.

Skov Jørgensen: Et af hovedmålene med en skolereform er at udbygge landsbyskolen, så at den giver samme muligheder som byskolen.

Efter kongelig anordning af 19. januar 1956 har der fundet en stærk udvikling sted af landbyskolens eksamensoverbygning. Kommunerne viser stor interesse for denne overbygning. Men i forbindelse med udbygningen af 1937-loven vil denne eksamensoverbygning flere år frem i tiden lægge beslag på de kræfter, der i landkommunerne er til rådighed for nye reformer på skolens område. Det virker derfor på mig urealistisk at dynde nye ønsker oven på de endnu ikke opfyldte. Det ville være naturligt og rigtigt at afløse den kongelige anordning med en lovgivning på dette område, fordi vi her har erfaringer, der slår til. Jeg vil derfor pege på muligheden af, at det kommende udvalg finder frem til en lovgivning om landbyskolens eksamensoverbygning uden at afvente afklaring af lovforslagets øvrige spørgsmål.

Det andet hovedformål er at afhjælpe den eksamensfrie mellemskoles vanskeligheder. Vanskelighederne skyldes først og fremmest, at det ikke er lykkedes at finde en undervisningsform og en målsætning, der passer for disse klassers elever. Ved bestemmelsen om samme fagrække og sigte i de parallelle klasser, der fremgår af den milde deling, vil det lovforslag, der foreligger, modvirke en løsning af dette hovedformål. Så vidt jeg har kunnet tolke svenske erfaringer, mindsker den udelte — eller mildt delte — skole ikke presset på eksamensafdelingen, og der er intet i forslaget, der berettiger til at antage, at eksamensmellemskolens indflydelse på folkeskolens almindelige klasser svækkes, tværtimod, dens indflydelse vil også omfatte de ikke bogligt begavede elevers sidste skoleår.

Den udelte skoles store problem er hensyntagen til den enkelte elevs forudsæt-